

J A N I I N T U L I M A A L I S K U U

Tammikuussa ja helmikuussakin kirjoitin alkavasta liikunnan haastekampanjasta innoissani. Mielikuvani liikkuvat Piirin yhdistysten kerhojen tuolijumpissa, jäsenten yhteisissä sauvakävelyretkissä, boccian harrastuksessa, tanhuharjoituksissa ja missä yhdistystemme jäsenet vain liikuntaa harrastavatkin. Mielessäni näin iloisia harrastajia ja kuvittelin aina välillä kahvikuppienkin kilisevän. Oli mukavaa ajatella, kuinka paljon on mahdollisuuksia tehdä liikuntaa ja saada suoritusmerkkejä kaavakkeeseen.

Vähän ennen tämän kuukauden puoliväliä alkoi Suomessakin koronaviruksen aiheuttamat poikkeukselliset toimet. Yhdistystoimintaamme, kokoontumisiin, kuoroharrastukseen, matkoihin, kaupoissa käyntiin, teattereihin, uimahalleihin, hoivakodeissa vierailuihin ja aivan jokaiseen toimintaan on tullut valtavasti rajoituksia. Melkein kaikki on kiellettyä. Helmikuun kirjeessäni juuri kerroin, millä keinoin jaksamme paremmin ja mitä voimme sen avulla tehdä. Nuo kaikki toiveeni ja perusteluni joutuivat nyt aivan uudenlaisen haasteen eteen. Jouduimme nyt toisenlaisen, varsin epämiellyttävän ”haastekampanjan” toteuttajiksi. Tehtävämme on nyt ensisijaisesti estää koronaviruksen leviämistä väestön keskuudessa. Jäsenistöstämme suurin osa on yli 70-vuotiaita ja juuri se osa väestöstä joutuu tiukempien rajoitusten alaiseksi, ollen viruksen tuhojen takia pahimmassa vaarassa. Se on kyllä hyvin perusteltua, mutta miten pitkään kaikki rajoitukset ja varovaisuus pitää jatkua. Sitä ei kukaan osaa nyt sanoa. Haluan sanoa sinulle lukijani, että kyllä me sen kestämmme. Meillä on sitkeyttä ja ymmärrystä, koko kansakunta on nyt ison haasteen edessä. Tästä pitää selvittää pienimmillä mahdollisilla vaurioilla, käytetään osaamistamme ja malttiamme hyväksi asiassa.

Monet meistä ovat tottuneet näkemään tuttuja yhdistyksen kerhoissa ja kokoontumisissa, nyt kun se ei ole mahdollista niin ottakaamme puhelin käteen ja kysytään mitä kaverille kuuluu. Yhteisöllisyyttä voi pitää yllä monin keinoin, mikä vain on sallittua ja sopivaa. On toki mahdollista mennä vaikka yhdessä ulos kävelylle. Arvelenkin boccian harrastajien piankin hakeutuvan ulkokentille heittämään, ulkopelit kun ovat sallittuja. Muidenkin harrastusryhmien voi olla mahdollista kokoontua ulkona. Mitenkään en osannut kuvitella kuukausi sitten, että kirjoittaisin nyt tämän sävyisen kirjeen. Jos pystymme pitämään liikuntasuorituskaavakkeen jotenkin näkyvissä ja saamme tehtyä suorituksia, niin merkitään niitä myös ylös. Se voi olla vaikeaa tällaisena aikana, mutta yritetään.

Kun kuljemme vaikka jotain tuttua reittiä, niin pian sen varrella silmut alkavat puhjeta pensasiin ja lintujen laulu voimistuu. Väistyköön virukset pois Pohjolan valkeiden öiden edestä. Uskon lujasti, että viimeistään ensi syksynä voimme jatkaa kaikkia yhdistystoimiamme täysipainoisesti. Kriisin keskellä pidetty yhteystoiminta muistetaan pitkään, pidetäänkin naapureihin ja entisiin työkavereihin yhteyttä, saamme heistä syksyllä uusia iloisia jäseniä mukavaan toimintaamme.

Mietin, minkälainen laulu sopisi nyt kannustukseksi. Tähän ajankohtaan haluan laulaa sinulle, Veikko Lavin laulun: Tunnen kuuluvani tähän maahan.

Jouko Aalto

V-S piirin liikuntavastaava